

PROFESOR CU DISTINCȚIE

MARIUS-ADRIAN HAZAPARU*

Aprilie 2002. Cum privești dinspre catedră, în partea dreapta, în prima bancă sunt eu, unul din cei vreo 50 de boboci care au ales, în vara anului 2001, să studieze jurnalismul. La catedră, Domnul Profesor nu stă locului defel, e când în picioare, când așezat și, fie că ne povestește despre limbile indo-europene, fie că ne vorbește despre manifestarea funcției poetice în discursul publicitar, își completează spusele cu exemple notate pe niște pătrățele galbene de hârtie. „I like Ike. E și fatic, și poetic”, spune, plin de vervă. Mă las cuprins de entuziasmul care emană dinspre catedră, dar se pare că nu sunt suficient de pregătit și pentru explicațiile care însoțesc exemplul ales. În mintea studentului de anul I rămân doar numele președintelui american și acel slogan de campanie pe cât de simplu, pe atât de captivant. Din fericire, discuțiile despre funcțiile limbajului aveau să revină, iar funcția fatică, cea care mi-a dat niscaiva bătăi de cap în primul an de facultate, să devină un leitmotiv al întâlnirilor dintre mine, învățăcelul, și Domnul Dumistrăcel, Profesorul.

Septembrie 2007. Urc scările de la Institutul „Philippide” și mă tot uit afară, prin ferestrele largi, gândindu-mă ce să-i spun Domnului Profesor și cum să-i cer să mă ajute. Am examenul de admitere la Școala Doctorală, iar Domnia Sa, ca urmare a unor hotărâri ministeriale – sau să fi fost unele la nivel de universitate? – nu mai poate coordona teze de doctorat. Mai am la dispoziție un minut sau poate două, dacă merg încetișor pe culoar, să găsesc niște argumente convingătoare, dar mă trezesc deja bătând la ușă și recunosc vocea care mă invită înăuntru. Știe de ce am venit și fără să i-o spun, ceea ce, la drept vorbind, mă face să răsufli ușurat. Ceremonios, ca întotdeauna, îmi arată teancul de cărți de pe birou pregătit pentru mine. Aveam să-i cunosc mult mai bine decât o făcusem în facultate pe Malinowski, Bühler, Jakobson, Coșeriu și alții. Când revin, o lună mai târziu, ca să-i returnez volumele și să-l anunț de reușita la doctorat, primesc în dar *Limbaajul publicistic românesc din perspectiva stilurilor funcționale*, care include, pe prima pagină, următoarele cuvinte: „Domnului Adrian Hazaparu, tânăr prieten și coleg, cu urări de succes în ce a început”. De fapt, nu știu sigur ce am început, dar mi-e

* Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, bd. Carol I, nr. 11, România.

frică s-o spun cu voce tare, pentru că am impresia că Domnul Profesor știe mai bine decât mine, așa că prefer să iau dedicația Domniei Sale ca pe o declarație de sprijin, semnată și datată. Și chiar asta avea să fie.

Octombrie 2010. Sunt la susținerea publică a tezei de doctorat și din comisie face parte, alături de profesorii Rodica Zafiu, Eugen Munteanu, Ilie Rad și Dan Stoica, și Domnul Dumistrăcel. După observațiile din referatul privind teza, Domnul Profesor mă cheamă la prezidiu ca să-mi returneze ceva: una dintre lucrările de examen din primul an de facultate, notată cu „10 cu distincție”. „Știam eu de ce o păstrez”, a spus atunci. După un zbor cu avionul cu o zi înainte și copleșit de emoții, e singura amintire clară pe care o am din ziua aceea și-i mulțumesc Domnului Profesor pentru gestul său, unul, în citadela emoțiilor mele, de o duioșie aparte.

Mai 2014. Tot cu duioșie vorbește Domnul Dumistrăcel și în ziua lansării volumului meu de debut, care, esențial, i se datorează: fără rodnicile întâlniri avute cu Domnia Sa, acest „pumn de curiozitate, receptivitate și ambiție”, cum spunea atunci Domnul Profesor, descriindu-mă, nu s-ar fi deschis.

*

Am evitat să scriu un text despre meritele profesionale ale Domnului Profesor – de altfel, cunoscute și recunoscute – și am preferat să țin o poveste din întâmplări care, prin natura lor, nu pot fi menționate în CV-ul unei persoane, dar care, prin intimitatea pe care o presupun, construiesc lumi inaccesibile altfel celui care nu a fost martor direct. Nimeni, în afară de subsemnatul, nu știe cu câtă plăcere descifram la examenele de „Discurs jurnalistic” enunțuri aparținând discursului repetat, cum întorceam cuvintele când pe-o parte, când pe cealaltă, ca să le descos de sensuri și să cos la loc altele noi, mânat de ideea, inculcată de Domnul Profesor, că limba merită studiată pentru că e un organism viu, mereu în schimbare, dezvăluindu-se puțin câte puțin, pentru ca, atunci când ți-a creat iluzia că ai înțeles-o, să se închidă într-o nouă enigmă. Nimeni, în afară de subsemnatul, nu știe cum acel „10 cu distincție” obținut la primul examen cu Domnul Profesor m-a făcut să muncesc și mai mult pentru cei care au urmat, să mă simt cumva special în fața colegilor, părinților și chiar în fața oglinzii, dar, mai presus de toate, să mă simt apreciat. Am înțeles mai târziu ce se întâmplase de fapt, citind, în 2013, un interviu din „Opinia studentescă”, unde Domnul Profesor își exprima credința că „studenții simt că îi apreciezi tocmai din cauză că vezi în ei ceva dintr-o vârstă a ta”. În ceea ce mă privește, Domnule Profesor, v-aș putea răspunde, răsturnând cuvintele, că și profesorul ar trebui să simtă că studenții îl apreciază tocmai din cauză că văd în el ceva din ce-și doresc să fie o vârstă a lor. La mulți ani!